

Opatrovnický soud rozhodl, by dítě zůstalo ve výchově a výživě své manželské matky. Otec dítěte byl příslušníkem Spojených Států Amerických (U. S. A.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zejména nelze uznati, že tuzemský soud nebyl vůbec oprávněn zakročiti, poněvadž otec dítěte je příslušníkem U. S. A. Nejdeť o případ § 183 nesp. řízení, podle něhož je tuzemský soud oprávněn prozatímně zříditi nezletilým dětem zanechaným v tuzemsku cizozemcem poručníka (opatrovníka) (§ 219 nesp. řízení), dokud cizozemský příslušný úřad neučiní jiné opatření, neboť rodiče nezletilé nezanechali ji v tuzemsku, nýbrž mají své bydliště v tuzemsku. Pro tento případ nemá zákon o nesporném řízení zvláštní ustanovení a není ani zvláštní úmluvy mezi republikou Československou a U. S. A., případ ten zvláště upravující. Podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 10. října 1860 čís. 14939, je i v případě §§ 183 a 219 nesp. řízení ustanoviti nezletilému v tuzemsku zanechanému dítěti otce cizince bydličního v cizině prozatímně poručníka neb opatrovníka, nehledíc k tomu, jak se jedná v cizím státě se zdejšími příslušníky. Tím více to musí platiti, má-li otec cizinec a dítě řádné bydliště v tuzemsku. Je proto dovolaný okresní soud v P., jako soud bydliště otce a nezletilé podle §§ 109, 71 a 66 j. n. příslušný a oprávněný, rozhodnouti věc podle zákonů tuzemských.

Čís. 11721.

Jest nerozhodné ve smyslu čl. 272 čís. 4 obch. zák., zda se sprostředkování obchodů děje pro jedinou firmu, či pro několik firem.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 408/32.)

Rejstříkový soud vyzval Hanuše F-a ku protokolaci, ježto provozuje sprostředkovatelskou činnost obchodní podle čl. 272 čís. 4 obch. zák. po živnostensku a ryzí výtěžek z tohoto podniku dosáhl za rok 1930 výši přes 50.000 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dvě jsou podmínky protokolační povinnosti kupcovy, jeho kupecká vlastnost a placení daně výdělkové ve smyslu § 7 úv. zák. k obch. zák. v doslovu zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. Obě tyto podmínky jsou u rekurenta splněny. Konaným šetřením jest zjištěno, že rekurent po živnostensku sprostředkuje prodeje výrobků firmy E., kteroužto firmu výhradně zastupuje, prodává jen krytinu této značky, nikoliv jménem vlastním, nýbrž jménem firmy E., nekupuje také od této firmy zboží na pevný účet, obchody se uzavírají přímo se zákazníkem, výhradně jménem firmy E., jež přímo zákazníkům fakturuje a zboží jim přímo z H. dodává. Jest tudíž rekurent obchodníkem ve smyslu čl. 4 a 272 čís. 4 obch. zák., ježto samostatně provozuje

po živnostensku sprostředkovatelské obchody, při čemž okolnost, zda se sprostředkování obchodů děje pro jednu firmu či pro více firem, jest nerozhodná, neboť stačí, i když někdo vzal na sebe sprostředkování obchodů jen pro určitou firmu. Zjištěno jest, že ryzí výtěžek z podniku rekurentova dosáhl za rok 1930 výše přes 50.000 Kč, čímž dán jest základ pro protokolační povinnost rekurentovu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu, jenž napadá potvrzující usnesení rekursního soudu pro nezákonnost, nelze přiznati oprávnění. Nezákonnost spatřuje dovolatel v tom, že ho soudy nižších stolic považují za obchodního jednatele podle čl. 272 čís. 4 obch. zák., ač bylo zjištěno, že zprostředkuje obchody jen pro jedinou firmu, kdežto řečené zákonné ustanovení má prý na mysli případ, že se zprostředkování obchodů děje pro několik firem, jakž prý to vyplývá z jeho doslovu. Avšak stěžovatel jest na omylu a jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že jest nerozhodné ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení, zda se zprostředkování obchodu děje pro jedinou firmu či pro několik firem. Obchodní zákoník mluví ovšem na uvedeném místě (čl. 272 čís. 4) o zprostředkování nebo uzavírání obchodů pro »jiné osoby« v množném čísle, má tu však zřejmě na mysli jen pravidelný případ. Rozhodnutí sb. n. s. čís. 3948, jehož se stěžovatel dovolává, tu nedopadá, neboť jím nebyla otázka, o kterou tu jde, vůbec řešena.

Čís. 11722.

Odklad exekuce vyklizením, povolené na základě smíru, v němž se povinný nevzdal ochrany zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n. a jenž neobsahuje žádný výpovědní důvod, není nepřípustný podle § 3 čís. 2 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n. a zákona ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n. Okolnost, že se vypovídáný ve smíru zavázal vykliditi byt bezvýminečně proto, že spolužití vypovídaného a odpůrce jest nemožné, nenahraňuje výpověď ve smyslu § 3 čís. 2 zákona čís. 45/1928 a čís. 210/1931 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 431/32.)

Nájemníci zavázali se smírem ze dne 2. května 1931 byt vykliditi a odevzdati pronajímatelům do 14. dubna 1932 pod exekucí, a to bezpodmínečně z důvodu, že spolužití stran jest nemožné. Návrh nájemníků, by byl povolen odklad exekuce vyklizením na dobu jednoho čtvrtletí, t. j. do 14. července 1932, soud první stolice zamítl, rekursní soud povolil odklad exekuce. Důvody: Názor prvního soudu, že výpovědní exekuční titul spočívá na ustanovení § 1 čís. 6 zák. o ochraně nájemníků a že v důsledku toho odklad exekuce jest podle § 3 čís. 2 zák. čís. 86/1923 vlastně správně zákona čís. 45/1928 a čís. 210/1931 nepřípustný, jest nesprávný, neboť exekučním titulem jest smír, který